

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **N. V. L.**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. listopadu 2025, č. j.: CPR-11627-7/ČJ-2025-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 21.2.2025, č.j. KRPA-62398-15/ČJ-2025-000022-SV, o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské

unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“), v trvání 24 měsíců.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu spatřoval v tom, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s tím, že žalobce disponoval maďarským povolením k pobytu, kdy platnost tohoto povolení byla do 6. 9. 2026. Správním orgánům se podle žalobce nepodařilo dostatečně zjistit, zda mohl vědět o tom, že mu bylo povolení k pobytu zrušeno. Samotná informace o tom, že povolení k pobytu v Maďarsku bylo nahlášeno v SIS, nepostačuje k tomu, aby bylo žalobci kladeno k tíži, že jeho nelegální pobyt stanovuje správní orgán od 22. 11. 2024, bez toho, aniž by měl správní spis o zrušení povolení v Maďarsku či by měl podrobnější zprávu ze strany Maďarska o celkové pobytové historii žalobce. Správní orgány vycházely toliko z kusých informací, díky kterým však není možné dostatečně posoudit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, kdy tím došlo i k porušení ust. § 3 správního řádu, neboť byl nedostatečně zjištěn skutkový stav.
3. Žalovaný se rovněž podle názoru žalobce nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány podle žalobce rezignovaly na zjištění veškerých hledisek pro posouzení přiměřenosti dopadů správního vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce uznal, že na území České republiky pobýval nelegálně měsíc a půl, avšak na území ČR nepáchal žádnou trestnou činnost. Vyhoštění v délce 2 let je podle žalobce nepřiměřené a odporuje správní praxi v obdobných věcech, kdy v daném případě se standartně uděluje správní vyhoštění maximálně v délce 1 roku.
4. Žalobce tak tedy měl napadené rozhodnutí za nezákonné, pročez navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které shledal naplnění znaků skutkového podstaty ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona. Vyjádřil přitom také svoje přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.
6. Délka uloženého správního vyhoštění byla podle žalovaného stanovena v zákonném rozpětí s tím, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a napadené rozhodnutí je třeba shledat přiměřeným.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Žalobce byl dne 21. 2. 2025 kontrolován policejní hlídkou, když v rámci kontroly předložil k prokázání svojí totožnosti pouze fotografii přední strany maďarského povolení k pobytu č. X s platností do 6. 9. 2026 uloženou v mobilním telefonu. Doklady ve fyzické podobě měl mít v bydlšti, kam jej hlídka doprovodila s tím, že na místě žalobce sdělil, že doklady ztratil a předložit je nemůže. Nato bylo hlídkou Policie ČR v dostupných informačních systémech zjištěno, že žalobce nemá žádné platné povolení k pobytu opravňující jej k pobytu na území České republiky a že maďarské povolení k pobytu je vedeno v schengenském informačním

systému jako doklad ztracený, odcizený nebo neoprávněně užívaný. Vzhledem k tomu, že takto nebylo možné žalobce ztotožnit, když nepředložil platný doklad totožnosti a lustracemi rovněž neprocházel, byl zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

9. V cestovním dokladu žalobce vydaného X č. X doručeném správnímu orgánu prvního stupně třetí osobou není vyznačeno žádné platné pobytové oprávnění na území České republiky. Ze sdělení Informačního odboru žalovaného ze dne 21. 2. 2025, č.j. CPR-481-461/ČJ-2025-930011, se podává, že podle sdělení maďarské strany měl žalobce povolení k pobytu za účelem zaměstnání, které bylo ukončeno dne 22. 11. 2024, kdy v současnosti žalobce oprávněním k pobytu na území Maďarska nedisponuje.
10. Správní orgán prvního stupně zahájil dne 21. 2. 2025 správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce byl týž den za účasti tlumočníka vyslechnut jako účastník správního řízení, kdy uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu na území České republiky. Do schengenského prostoru (konkrétně do Maďarska) přicestoval 30. října 2024 a dne 19. 2. 2025 odjel vlakem do České republiky. Cestovní doklad zapomněl v Maďarsku. Přijel jako turista a nemá zde nikoho z příbuzných. K pobytu se nikde nehlásil. Prostředky k pobytu má našetřeny z Maďarska. Zdravotní stav hodnotí jako dobrý s tím, že neužívá žádné léky. Disponuje finančními prostředky na vycestování, ale nikoli na kauci. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je svobodný a bezdětný. Ve X se nachází celá jeho rodina. Na území České republiky nemá žádné závazky, pohledávky ani majetek. Nenachází se zde ani žádné osob, vůči které by měl žalobce vyživovací povinnost anebo kvůli které by ukončení pobytu žalobce bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. V zemi původu mu nic nehrozí a není mu známa žádné překážka ve vycestování. Vycestuje dobrovolně.
11. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 21. února 2025, Ev.č. ZS58258, se podává, že vycestování žalobce do X je možné.
12. Dne 21. 2. 2025 správní orgán prvního stupně umožnil žalobci, aby se ve smyslu ust. 36 odst. 3 správního řádu seznámil s podklady rozhodnutí před jeho vydáním a k těmto se vyjádřil, což žalobce učinil.
13. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 21. února 2025 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému si žalobce podal blanketní odvolání, které následně odůvodnil a poté ještě odůvodnění doplnil.
14. Žalovaný do správního spisu doplnil závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 24. září 2025, č.j. MV-130296-2/OAM-2025, kterým bylo potvrzeno předchozí závazné stanovisko a konstatováno, že vycestování žalobce do X je možné. Žalovaný následně vydal žalobcem napadené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, jak je popsáno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalovaný a nakonec i žalobce souhlasili s takovým projednáním věci.

Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců (ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. K žalobcem namítanému nedostatečnému vypořádání se s maďarským pobytovým oprávněním soud uvádí, že žalovaný se maďarským pobytovým oprávněním žalobce zabýval dostatečně na str. 2 -4 napadeného rozhodnutí. Žalobce předně maďarské platné pobytové oprávnění neprokázal řádným dokladem. Takovým dokladem přitom není fotografie přední strany povolení k pobytu uložená v mobilním telefonu. Správní orgány postupovaly správně, pokud na základě předložené fotografie ověřily v SIS a cestou maďarské strany platnost předmětného povolení k pobytu. Správní orgány tedy nevycházely pouze z informací vylustrovaných v SIS, nýbrž i z informací maďarské strany, když zjistily, že povolení k pobytu za účelem zaměstnání, které žalobci vydalo Maďarsko, bylo ukončeno k 22. 11. 2024. Žalobce naopak řádným dokladem neprokázal žádné platné pobytové oprávnění a navíc v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení výslovně uvedl, že si je vědom neoprávněnosti svého pobytu na území České republiky. Správní orgány tedy beze zbytku žalobci prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším od 23. 11. 2024 do 21. 2. 2025 (tj. do dne jeho zajištění).
19. Městský soud rovněž nesdílí názor žalobce o nepřiměřeně stanovené době, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států. Správní orgány při jejím stanovení ve výměře 24 měsíců (tj. v dolní polovině zákonné sazby) vycházely především z toho, že žalobce pobýval na území České republiky, resp. členských států EU a smluvních států, neoprávněně nejméně po dobu 3 měsíců a na území České republiky pak podle svých slov přicestoval vědomě bez platného pobytového oprávnění a bez cestovního dokladu. Na druhou stranu zohlednily to, že se v případě žalobce jednalo o první zjištěné porušení pobytových předpisů. K tvrzení, že v obdobných případech správní orgány přistupují ke správnímu vyhoštění pouze v délce jednoho roku, pak žalobce neodkázal na žádný konkrétní obdobný případ, kterým by toto tvrzení podložil. Pro svoji nekonkrétnost proto ani této námitce nemohl zdejší soud popřát sluchu.
20. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-

44, kde je mimo jiné uvedeno: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“ Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27). Městský soud v Praze přitom neshledal, že by napadené rozhodnutí ohledně výměry doby, pro kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropského unie a smluvních států, vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, že by nebylo v souladu s pravidly logického usuzování, ani že by premisy takového úsudku nebyly zjištěny řádným procesním postupem. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání 24 měsíců uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou dobu trvání protiprávního stavu ze strany žalobce, soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

21. Pokud jde o namítaný nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, správní soudy při posuzování otázky přiměřenosti vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
22. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona musí správní orgány podle § 174a zákona zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství,

ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

23. Otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění se správní orgány věnovaly podle názoru soudu dostatečně podrobně, když naznačily, že správní vyhoštění jistě určitým zásahem do soukromého a rodinného života žalobce bude, a poměřovaly tento zásah zejména se skutečností, že žalobce pobýval na území České republiky, resp. členských států EU a smluvních států, neoprávněně po dobu tří měsíců a nijak se nepokusil svoji pobytovou situaci uvést do souladu se zákonem. Zdejší soud proto ve shodě se správními orgány neshledal nepřiměřený zásah rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Závěr o přiměřenosti zmíněného zásahu pak nalézací správní orgán dostatečně odůvodnil zejména na str. 4 - 5 svého rozhodnutí a žalovaný nepochybil, když odůvodnění správního orgánu prvního stupně na str. 5 napadeného rozhodnutí aproboval, a proto nelze rozhodnutí správních orgánů ani ohledně posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce shledat nepřezkoumatelnými ani nesprávnými. Sám žalobce přitom v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka řízení neuváděl žádné mimořádné skutečnosti, pro které by mělo jeho správní vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Soud tak žalobu s ohledem na vše shora uvedené jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 30. ledna 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce